

Od dnešního večera se budou trapsavci sjíždět na svůj čtyřicátý oheň. Oheň do jehož praskotu se do noci kromě písniček nesou oceněné básničky a povídky. Naše nejstarší trampská literární soutěž se ve svěží kondici dožila jubilea. Hlavně proto, že nezkostnatěla a zatím vždy se dokázala vypořádat s novými nástrahami, které se jí na cestě objevily. Neocenitelným kladem se ukázalo střídání organizačního týmu vždy po několika letech. Za týden už uvedu vítězné příspěvky a prozradím, kdo letošního Trapsavce zvítězil.

Oba příspěvky patří mezi nevítezné z loňského Trapsavce.
Příjemné čtení

WWW.Tramping

Vetkáni v pavoučí síti
sdílíme své dávky jedu
hlavně se tvářit dost sytě
tys zůstal stát a já jedu

Tušení ohně tam v dálce...

Jak správně zalomit palce
jaké jsou odstíny hnědé
mrknu se na status znalce
zůstal jsem stát a on jede

Ještěže plamen je vlahý...

Prázdnota pod maskou snahy
na egu bolavý edém
kdo řekne že král je nahý?
Teď zůstal stát a my jedem

Dosud dým z ohniště voní...

V roklinách dnes jako vloni
je nás pár bláznivých duší
jež hlavu před krásou skloní
tulákům pokora sluší

Oheň nás vždy znovu vzruší...

Marek Fenik Kysilka

Monolog s Hagenem

U ústí Jižního kříže...

„Hele, asi se budeš divit. Neunesu tě. Teda, ne že by si byla nějak těžká, ale strhat se na svojí poslední šichtě nemám zapotřebí. Možná se divíš, proč se ti zjevuju? No, potřebuju se taky svěřit živé duši. To víš, nastupují duše, co jsem je zavalil nebo vystrašil k smrti. Maj už to rozdělený. Přesto, to bys nevěřila, co ty mladšové dělaj. Málokdo z nich dneska umí pořádně vyděsit. Jsem zvědavěj, co budou dělat, až budou chtít do důchodu. Ale co, dyť je to jejich věc. Říkaš si, proč se tě nesnažím unýst? Za prvé, když sem unes Hanku, byl jsem z masa a kostí. Za druhé, jedna zpívající hnědovlasá furie s kytarou mi doma stačí a taky poslouchat poznámky typu:

„Zase jdeš domů pozdě?“

To si představ, chtěl jsem si z ní trochu vystřelit. Tak jsem zbarvil vodu ve studánce do ruda, zrovna když prala prádlo. Hned za mnou přilítla a přetáhla mě tím mokrým růžovým prostěradlem a zmizela. Našel jsem ji až po tejdnu na Jižním kříži, kde hrála na kytaru. Ale stejně mě má ráda, ikdyž takhle občas vylítne z kůže. Věřila bys tomu?“

„Jo, věřila. A Hagene, můžu tě o něco poprosit?“

„Jistě tulačko...“

„Přestaň mi číst myšlenky.“

Radka Atabe Vinčálková